

Masquerade Brege nei Frijheid

De enige jeugd toneelploeg in Friesland waar jeugd regeert! Van bestuur tot posterontwerp, rekwisieten, grime tot muziek, echt veel regelen ze zelf. Zo staat in het programmaboekje vermeld, en het resultaat mag er zijn. Op een prachtige locatie in Dokkumer Nije Silen ontvouwt zich een bijna filmisch decor. De liefde voor deze productie ademt in alles door. Niet alleen door het spel, maar het begint al bij de ontvangst. Medewerkers die in een eigentijds kostuum je laten merken dat je van harte welkom bent.

Het verhaal volgt Doutzen, prachtig gespeeld door Jildou (jonge doutzen) en Tineke (oude doutzen), die samen met haar beppesizzers terugkijkt op haar jeugd en de vriendschap met Sytske, overtuigend gespeeld door Femma. De voorstelling is rijk aan alles. Het draaiende decor is doordacht. Daarnaast zijn er vele mooie vondsten, zoals een kippenhok wat omgeturnd wordt als schuilplaats tijdens de Tweede Wereldoorlog. Legervoertuigen rijden door het dorp, wat visueel indrukwekkende taferelen oplevert. Vriendschap, moed, verraad zijn de hoofdthema's van de voorstelling. Dit alles in een prachtige muzikale omlijsting van Ella en Herman. Werkelijk het gehele dorp is onderdeel geworden van het geheel, wat de productie gelijk zeer persoonlijk en bijzonder maakt.

Regisseur Oetsen van der Veen en Bianca Wiersma kunnen terugkijken op een zeer geslaagd iepenloftspul

Fier De saak de Haan

Een paard ,schapen ,mekkerende geiten, een valse hond, het begroet je allemaal bij het stuk De Saak de Haan. Hilarisch eigenlijk een georganiseerde chaos, dat is het, en dan in de goede zin van het woord. Als toeschouwer denk je echt even waar ben ik in godsnaam in beland, maar dit went al zeer snel.

En als je het over originaliteit hebt, is dit waar het voor staat. Je zit de hele voorstelling met een grijns van oor tot oor het stuk te aanschouwen . De voorstelling is losjes gebaseerd op Animal Farm van George Orwell, en gecombineerd met vleugjes van de rijdende rechter. Het koor is een belangrijk onderdeel van de voorstelling. Een koor gevuld met schapen, geiten en wel zeer aanwezige kippen die tot menige lachsalvo leiden . Wel eens twee erotische koeien gezien, nou wij wel . Super veel fantasie wordt in deze te gekke voorstelling gebruikt . De gekozen vorm is interessant en gewaagd, een voorstelling die niet bang is om zo nu en dan buiten de lijntjes te kleuren . Qua spelers vallen de rechter (peter Sijbenga) en de eigenaar van de haan, gespeeld door Janet Wijnstra, het meeste op waarvan de laatste wel erg sterk in haar rol blijft als huilende eigenaar van de haan.

De jury waardeert de creativiteit, het speelplezier en vooral het collectieve karakter van dit eigenwijze iepenloftspul.

Abbegea Frjemd yn Abbegea

Met dit iepenloftspul presenteert Abbegea een voorstelling waarin het hart van het dorp luid en duidelijk klopt. Dit is theater waarin mienskip niet alleen een thema is, maar de basis van het geheel.

Veel respect voor wat daar de eerste keer is neergezet.

Je verwacht misschien een eenvoudig decor en dergelijke , maar niets is minder waar. Wat een prachtige plek en wat een prachtig decor . Het decor spreekt gelijk tot de verbeelding. Alleen pallets zijn gebruikt om een winkel, een kerk, een woning en een washok te maken.

Dit, in combinatie met de juiste belichting, werkt fantastisch als geheel. Het stuk geschreven door Dick Jansen en geregisseerd door Tineke Broers speelt zich gedeeltelijk in het heden als in de oorlogstijd. Het thema vreemdelingen in een klein dorp. Werden er in de oorlogstijd 200 onderduikers opgenomen in het dorp zonder daar ook maar bij na te denken omdat je dat gewoon deed, hoe anders wordt er nu naar gekeken in een tijd van vluchtelingen.

Het spelplezier en de samenwerking zijn onmiskenbaar en geven de voorstelling warmte en levendigheid. Door het zorgvuldige gebruik van historische details voelt het stuk zo nu en dan iets traag aan. Ook een groot koor maakt deel uit van het geheel. Jammer echter dat het koor verder niet wordt gebruikt in de voorstelling. Dit iepenloftspul is een feest van dorpskracht en gedeelde geschiedenis.

De jury waardeert de liefdevolle productie, de degelijke vormgeving en de inzet van een ieder die eraan heeft bijgedragen. Een warme herinnering aan hoe theater een gemeenschap kan verbinden. Al met al een geslaagde eerste keer, wat zeker om een herhaling vraagt

Marsum

De Leginde fan Marsum

Marsum 750 jaar en daarom moest er eens goed worden uitgepakt met een iepenloft. Een mooie gelegenheid om de geschiedenis van Marsum eens haarfijn uit te leggen.

Wouter Daane werd gevraagd om het stuk te schrijven en te regisseren. Daane slaagt erin om een verhaal neer te zetten dat humor en ernst moeiteloos verbindt. Er viel behoorlijk wat te vertellen, zodoende kom je er achter dat Marsum vroeger best een belangrijk handelspunt was. Toen nog gelegen aan het water met een heuse haven en wel 5 herbergen, was het een drukte van belang. Het verhaal begint in 1275.

Er wordt gewerkt aan een kerk; die een naam krijgt die je gelijk aan het denken zet. De Pontianus kerk. Wie is die Pontianus, en wat is er met de kerk gebeurd? Gedurende het stuk worden alle antwoorden gegeven. Door middel van verteller Hessel; die prima wordt gespeeld door Bert Bandringa, worden we door de geschiedenis geleid. Zijn rustige, informerende stijl geeft de productie de allure van een levende documentaire. Zo maken we dus kennis met deze heilige Pontianus die prachtig wordt vertolkt door Janieke Dijkstra, een rol die er met kop en schouder boven uitsteekt.

Dit alles op een indrukwekkende locatie: het Popta slot. De verschillende scènes werden door projecties in handen van Remco Smids sterk in beeld gebracht. Vreemd was de af en toe zeer moderne muziek die onder scènes werd gezet. En net als je door de verteller een beetje in het verhaal zat, kwamen er een aantal changements die erg lang duurden en de vaart uit het stuk haalde, maar dat weegt nauwelijks op tegen het geheel. Al met al een geschiedenisles die ook voor niet-marsumers interessant genoeg was om te beleven.

Hindrik's Gryt, Jobbegea

Het stuk speelt zich af in het bos van Jobbega, maar je komt al veel eerder in de sferen van het iepenloft. Je rijdt over een modderweg naar een stukje land omringd door de bomen. Langs het wandelpad hangen lampjes en boeren zakdoeken.

Aanvang. Het stuk begint met een leeg podium. De muziek start en we worden verrast door het decor dat wordt opgebouwd. Opeens zijn we in een hele andere wereld. Ook de echte beesten, met wie trouwens erg goed wordt omgegaan, zijn niet te missen. Als er een gurbe zou bestaan voor beste toneeldier, dan wisten we waar die heen moest. Een erg leuke toevoeging aan het beeld en spel. En hoewel we terug in de tijd gaan, is het stuk zeer relevant.

De hoofdrol, gespeeld door Wytse Bijstra, neemt ons helemaal mee in haar leven. Ze speelt overtuigend de rol van de boerin die haar boer is verloren en nu in haar eentje de boerderij overeind moet zien te houden. Niemand mag haar helpen, ze kan het natuurlijk zelf. Een pittige dame die echt vecht voor haar gezin. Met name in de scènes waarin ze met haar overleden man praat, raakt ze het publiek en het zijn de meest ontroerende stukken van de hele voorstelling.

Hindrik, gespeeld door Hans Westra, vormt de perfecte tegenhanger. Zijn rol is speels en ontroerend. Een stoere man met een motor, maar met een zachte kant. Hindrik en Gryt dragen samen het stuk met hun ingeleefde en waarachtige spel.

Door het koor en de muzikanten ook een rol te geven, is er een fijn evenwicht tussen de twee disciplines. Ook de massascènes zijn goed uitgevoerd, niemand valt uit de toon.

Wat misschien nog wel het mooiste is, is dat er met zo ongelooflijk veel plezier wordt gespeeld. Dat is aanstekelijk voor het publiek en fijn om naar te kijken. Mede hierdoor is Hindrik's Gryt niet slechts een voorstelling, maar een beleving. Chapeau naar alle medewerkers. Deze voorstelling is het bewijs van wat er allemaal wel niet mogelijk is als een hele gemeenschap ergens met passie aan meewerkt.

In Lyts Stikje Alles, Snakkerbuorren

Kaartjes gescand en we lopen door de tuin naar het veld toe waar allerlei vuurkorven en tuinstoelen staan. Een fijne sfeer. Het lint gaat open en we lopen langs de tenten en caravans naar de tribune. Het is gelijk duidelijk waar we zijn: op de camping.

Het stuk zit vol met herkenbare camping-taferelen en is goed geschreven door Raymond Muller. Van het tandenpoetsen tot aan de soms ongemakkelijke momenten in de douchehokjes, aan humor is er geen gebrek. Van korte, sterke en snelle dialogen tot prachtige filosofische monologen. Met name Sjouke, gespeeld door Theo van der Molen, zoekt de diepere lagen op en raakt het publiek met zijn woorden en de manier waarop die worden uitgesproken. Het is een aangename pauze in de hectiek van de rest van de voorstelling.

Hoewel een paar verhaallijnen snel worden afgerond, blijft het een vermakelijk stuk. Regisseuse Brecht Wassenaar heeft voor een fijne balans tussen de personages gezorgd. Fenne van der Meulen overtuigt als Anja met een krachtige, goed opgebouwde tirade die iedereen bij bleef - terecht beloond met een open doekje. En Carmen Tonkens als Birk, met een nuchtere blik op het campingleven is niet te missen wegens haar slimme en vlugge opmerkingen.

Ook de vormgeving klopt. Het toilet/douche-gebouw geeft veel mogelijkheden en levert hilarische situaties op. De handelingen van tenten opzetten toont de ergernissen die iedereen weleens ervaart. Je merkt dat de regie oog voor detail heeft en alle kansen die er liggen met beide handen oppakt.

De figuranten zijn altijd aan het spelen op de achtergrond en doen mee aan de korte choreografieën. Soms valt je oog net iets te veel op wat er zich op de achtergrond bevindt, maar dat is misschien wel helemaal niet erg, aangezien er constant veel gebeurt. Met de iet-wat klassieke verhaallijnen wordt het een licht en vermakelijk stuk om naar te kijken. Er zit voor ieder wat in, en er wordt de hele voorstelling lang hardop gelachen.

Hulde aan alle medewerkers, wat een fijn geheel was In Lyts Stikje Alles.

Westwurd 1944, Jorwert

Je zit nog maar net en er vliegt een Engelse piloot over je heen. Een verrassende binnenkomst van een nieuwe (sterke) speler, Jorrit Meinsma en een spectaculaire start van een indringende en uitstekend verzorgde voorstelling. Het stuk neemt het publiek mee terug naar de Tweede Wereldoorlog en heeft een goede koppeling met het heden. Dit stuk houdt het publiek een spiegel voor, dat is zo op zijn tijd niet verkeerd. De thema's zijn actueel en raken je in het hart. De kracht van het stuk zit in de eenvoud: als decor een grote donkere muur die de soberheid van het verhaal versterkt.

Het stuk heeft een prachtige manier van spreken en met name de teksten over de kerkklok zijn poëtisch en fijn om naar te luisteren. Wat nog meer opvalt is de gelijkwaardigheid van de spelers. Tjerk Kooistra heeft er wederom voor gezorgd dat elke acteur diens rol met zoveel overtuiging en waarachtigheid vertegenwoordigt dat niemand uit de toon valt. De tekstbehandeling is uitstekend. Ze tillen elkaar op, wat leidt tot een waanzinnige samenstelling van spelers op het podium.

Sjoukje Minkema, als Tetty, speelt een prachtige ingetogen hoofdrol. Wat ze doet is enorm subtiel en geloofwaardig. Antsje Stenekes, als Afke, zingt met haar waanzinnige stem de gehele voorstelling bij elkaar en weet het publiek te veroveren met haar ingeleefde spel. Ook Sjoerd van Beem, als Siets, verdient een extra vermelding wegens zijn kalme, spannende en gelaagde rol als burgemeester van Westwurd.

Alles klopt aan deze voorstelling. Het decor, de lichten, de geluiden, de kledij. Er is een heldere codetaal, denk aan de rode lichten en het aanspreekpunt van de Duitsers. Het publiek geeft zich volledig over aan alles wat er op het podium gebeurt. Ook de figuranten voegen toe aan het beeld door middel van hun kledij en koffers, maar waren wellicht niet voor iedereen noodzakelijk.

Iepenloftspul Jorwert heeft zichzelf weer bewezen en een prachtige voorstelling geleverd. Chapeau aan alle medewerkers van Westwurd 1944 die ervoor hebben gezorgd dat dit een stuk is wat ieder nog wel even bij zal blijven.

De Ballade fan in tryst kafee, Suwâld

Alleen al de entree doet je versteld staan. Een prachtige locatie voor een iepenloftspul zo midden in het weiland met een café, een grote bak water en drie simpele verlichte huisjes. Het levert een indrukwekkend beeld op.

Suwâld speelt dit jaar een bewerking van Edward Albee. Een toneelschrijver met teksten die niet voor elke acteur makkelijk zijn. De uitdaging valt dan bij sommige spelers wat lastiger dan bij de ander, maar stuk voor stuk zetten de spelers hun rol overtuigend en met veel plezier neer. Ieder heeft zijn eigen unieke personage, waardoor er een reeks aan portretten ontstaat. Soms leidt dat wat af van het verhaal, maar toch is het leuk om naar te kijken.

Iemand die eruit springt is Jacob de Vries als neef Lieuwe. Hoewel zijn keuzes misschien niet voor iedereen in het publiek duidelijk zijn, met zijn opvallende manier van bewegen die hij de gehele voorstelling volhoudt heeft hij een vleug gekte die intrigeert.

Een fijne tegenstelling is Peter Schriemer als Hindrik Dolstra. Hij speelt met veel rust en diepgang en zijn ontwikkelingen zijn helder als de dag. Zijn manier van spelen is ontzettend mooi om naar te kijken en luisteren.

Nog iemand die de uitdaging aan is gegaan is Nynke Dijkstra met de hoofdrol van Juffer Rike Hottinga. Haar personage blijft raadselachtig: wie is Rike eigenlijk? Toch zet Nynke deze complexe rol sterk neer.

De vormgeving van dit iepenloft is waanzinnig. Alles klopt, van kostuums tot grime tot decor. Ook de bak met water waar de acteurs mee spelen levert prachtige beelden op, dat is ook terug te zien op de foto's die op de website staan.

Het raadsel van de Ballade van in Tryst kafee blijft, welk verhaal hebben we gevolgd? Het publiek gaat naar huis met vragen in hun hoofd, wat niet heel erg is. Het maakt het stuk dan ook wel fascinerend en blijft hangen. Toch staat het vast: Suwâld heeft een mooie productie geleverd met veel poëtische beelden midden in het weiland en steekt daarin boven andere iepenloften uit.

Juryverslag *Aladdine en de wûnderlamp(ewinkel)* – BIS Easterwierrum

In Easterwierrum waait een vrolijke, muzikale wind door het openluchttheater met de sprankelende kindervoorstelling *Aladdine en de Wûnderlamp(ewinkel)*. Onder regie van Gerwin de Vries brengt BIS Easterwierrum een aanstekelijke bewerking van het bekende sprookje, dit keer met een verrassende twist: een vrouwelijke heldin in de hoofdrol.

De voorstelling spat van enthousiasme en kleur. Er wordt gedanst, gezongen, gespeeld en gelachen — en het plezier van de kinderen werkt aanstekelijk op het publiek. Het is een knappe prestatie hoe deze jonge spelers met zoveel energie en speels gemak een klassiek verhaal nieuw leven inblazen. De regie zorgt voor vaart en structuur, en er is goed nagedacht over het visuele en muzikale geheel.

Doutsen Keuning vertolkt de rol van Aladdine met flair en lef. Ze weet haar personage stoer, sympathiek en eigentijds neer te zetten. Merijn Brugge is haar charmante prins met gevoel voor timing en humor. Samen vormen ze een overtuigend duo dat het publiek moeiteloos meeneemt op avontuur.

Wat ook opvalt, zijn de sterke bijrollen. Lise Huisman schittert als Wybrand, de geest uit de fles, met een fantastische timing en een aanstekelijk gevoel voor humor. Ook Ilva Smit weet als sprekende grot en lampenverkoper het publiek keer op keer te verrassen. Niet te vergeten de schattige Lago gespeeld door Thirza Boersma en de gemene Jafar gespeeld door Mirjam Boersma.

De technische vondst met het vliegende tapijt is een genot om naar te kijken en geeft het stuk letterlijk vleugels.

De zang is van hoog niveau voor een kindervoorstelling. Sinne van der Ploeg als wiersuster en Fetsje Roorda als sjongende bidder beschikken over prachtige stemmen en brengen hun nummers met overtuiging. Hierin was het inlevingsvermogen van Fetsje Roorda zeer geloofwaardig. Onder muzikale leiding van Joke Krist en choreografie van Geronimo Chancoso wordt het publiek getraakteerd op levendige scènes waarin muziek en dans naadloos samengaan.

Het decor is inventief en sfeervol: een kleurrijk paleis en een geheimzinnige, duistere grot zorgen voor een rijke belevingswereld waarin jong en oud zich kunnen onderdompelen. Alles is tot in de puntjes verzorgd, met veel liefde en inzet van de hele organisatie én van de ouders die achter de schermen meewerken. Een leuk detail was dat het publiek onder de poort van het kasteel doorloopt naar de tribune.

Hoewel niet alle grappen bij het jonge spel altijd even scherp uit de verf komen – wat ook bij dit soort voorstellingen mag gebeuren – blijft de energie hoog en de sfeer vrolijk. De kinderen spelen met zichtbaar plezier, en dat is uiteindelijk het hart van deze productie. Het is vermakelijk, smûk, en met een aanstekelijke frisheid gebracht.

Met *Aladdine en de Wûnderlamp(ewinkel)* bewijst BIS Easterwierrum opnieuw dat het jeugdtheater in Fryslân springlevend is – en een onmisbaar onderdeel vormt van het iepenloftlandschap.

Juryverslag *De wize wiven fan 'e Waadhoeke* – Iepenloftspul Dronryp

Met *De wize wiven fan 'e Waadhoeke* laat Iepenloftspul Dronryp zien hoe je een eeuwenoud toneelstuk van Shakespeare omzet in een bruisend, actueel en ronduit hilarisch iepenloftspul dat het publiek van begin tot eind weet te boeien. Regisseur en bewerker Jelke Rijpma heeft met lef en flair een slimme Friese vertaling gemaakt van *The Merry Wives of Windsor*, waarin eigentijdse thema's en klassieke misverstanden hand in hand gaan.

Het resultaat is een voorstelling waarin humor, tempo en karakter stevig verankerd zijn. In het multifunctionele decor – een knap staaltje ontwerp van Evert Rijpma waarin deuren uit de muren schuiven en zich zelfs tot tafels transformeren – spelen zich de nodige confrontaties, liefdesperikelen en komische verwickelingen af. Het toneelbeeld is speels, dynamisch en verrassend in zijn eenvoud én effectiviteit.

De kostuums zijn een verhaal op zich: elk gezin of groep heeft zijn eigen kleur, wat zorgt voor overzicht én een esthetisch fraai geheel. De knipoog naar vroegere tijden, met bijvoorbeeld wasmachinebuizen als 'kraag', zorgt voor een geestige visuele laag die goed past bij de geest van het stuk: speels, teatraal en zelfbewust.

De cast is sterk over de hele linie, met perfect getimede grappen en een uitstekende ensemble-energie. Anna Wolters (Fuort) en Bloeme Del Grosso (Daliks) stelen de show met hun dubbelrollen als journalisten én boodschappers van de verleidende vrouwen. Hun spel is snel, gevat, ritmisch en komisch tot in de puntjes verzorgd. Ook de rol van Sjoerd Bakker als geestige, homoseksuele dominee is een publiekstrekker van formaat – origineel en met veel zelfspot gebracht.

Mattheus Douwes zet met mooie tekstbeheersing en lef een geloofwaardige en ontwapenend naïeve Jehannes Foppema neer, die omringd wordt door een heerlijk onnozele en toegewijde aanhang van 'hooligans' (Anne van Maanen, Bavo Tolman en Antje Greidanus). Jelmer Hankel als menear Tin verrast met een prachtig gedanst en gesproken gedicht – hilarisch. Ook Gjalt de Jong weet indruk te maken met zijn dubbelrol als Walling Falkena en alter ego Bauke: scherp gespeeld en altijd helder.

En dan zijn daar nog de verleidelijke dames, met overtuiging en humor vertolkt door Lucinda Weijer en Adriana von Bannisseth. Hun spelplezier is aanstekelijk en draagt bij aan de speelse energie van het stuk.

Een bijzondere vermelding verdient Berber Kooistra als productieleider (ook op het toneel): zij verbindt alle elementen, karakters en verwickelingen tot één kloppend geheel, en zorgt dat het publiek met volle aandacht blijft kijken.

Hoewel het stuk wellicht iets had kunnen worden ingekort om het tempo nog strakker te houden, is het resultaat een topvoorstelling die alles in zich heeft wat een iepenloft memorabel maakt: veel humor, verrassende techniek, brommers, een motor, liefde, list en bovenal een uitstekende cast die met zichtbaar plezier speelt. *De wize wiven fan 'e Waadhoeke* is een feest voor oog en oor – én een knap staaltje Frysk iepenlofttheater van deze tijd.

Juryverslag *Linquenda* – Iepenloftspul Garyp

Met *Linquenda* viert Garyp het 65-jarig jubileum van toneelvereniging Lytse Kreft in stijl. Alleen al de titel, met zijn poëtische betekenis van “vertrekkend, maar niet verdwenen”, sluit prachtig aan bij het verhaal en bij de nostalgie die deze productie oproept. Het is een voorstelling die herinnert aan de oorsprong van het openluchttheater: eenvoudig opgezet, gedragen door het dorp en doordrenkt van mienskijsgefoel. Het publiek voelt vanaf het eerste moment hoe de gemeenschap hier samen een verhaal vertelt.

Het decor is sober en effectief, passend bij het stuk. Hier geen overdaad, maar juist een ingetogenheid die het historische karakter versterkt. De voorstelling heeft een warme sfeer, en de inzet van het hele dorp – voor én achter de schermen – is overduidelijk. Van vrijwilligers tot spelers: iedereen draagt met zichtbaar plezier bij aan deze jubileumproductie.

De spelersploeg is gelijkwaardig en duidelijk een hechte groep. Niet iedereen is even ervaren, maar de liefde voor het spel is voelbaar en dat geeft de voorstelling charme en authenticiteit. Het verhaal is helder opgebouwd en goed te volgen, met alle ingrediënten van een klassiek dorpsdrama: de dood, seksueel misbruik, een zwangerschap, verplicht trouwen, een rouwkoets, een orkest en zelfs een fraaie oude auto. En dan is er nog de geit die onverwacht op hol sloeg – een heerlijk spontaan moment dat het publiek een oprechte lach bezorgde en het echte dorpskarakter benadrukte.

Toch kent *Linquenda* ook een zekere traagheid. De overgangen tussen de scènes zijn lang, waardoor het tempo en ritme soms wegvallen. Met een strakkere regie had het stuk nog krachtiger kunnen overkomen.

De kostumering is verzorgd, maar riep bij momenten vragen op over de historische precisie. Niet alles leek volledig te passen bij het beoogde tijdsbeeld, wat soms licht afleidde van de zorgvuldig opgebouwde scènes.

Ondanks deze kleine kanttekeningen is *Linquenda* bovenal een hartverwarmend mienskijsprojekt dat vraagt om naar meer. Het ademt de geest van de beginjaren van het iepenloftspul: eenvoud, betrokkenheid en liefde voor het vak. Garyp laat met deze jubileumvoorstelling zien dat een hele gemeenschap samen theater kan maken dat zowel herkenbaar als ontroerend is.

Juryverslag Goud – Iepenloftspul Bakkeveen

Met *Goud* leverde Iepenloftspul Bakkeveen een voorstelling af die haar titel eer aandoet: een avond vol glans, plezier en herkenbare dorps humor. Vanaf het eerste moment was het duidelijk dat dit een productie is waarin de mienskip centraal staat én waarin het spelplezier van het toneel afspat. Bijzonder is dat het stuk middels improvisatie en zelfgeschreven teksten tot stand is gekomen, waar regisseuse Ineke Boelens dan weer een geheel van mocht maken.

Het verhaal – een vrolijk pleidooi voor het opkomen voor je eigen dorp tegenover trage gemeentelijke bureaucratie – voelt eigentijds en herkenbaar. De boodschap “wij lossen het zelf wel op” klinkt niet alleen in Bakkeveen, maar in veel dorpen waar regels soms de leefbaarheid in de weg zitten. Het stuk is slim geschreven: lokale grapjes voor de eigen gemeenschap worden moeiteloos afgewisseld met humor die ook voor buitenstaanders werkt.

Opvallend is het grote aandeel jeugd in de cast, een verfrissend contrast met de drie oudere dames in de hoofdrollen. Juist die combinatie geeft de voorstelling een bijzondere dynamiek en laat zien hoe meerdere generaties samen een verhaal kunnen dragen.

Centraal schittert het heerlijke trio Iskje, Eppie en Jannie. Deze drie dorps dames spelen met timing en schwing, vol humor en onderlinge chemie. Ze zijn tegelijk strijdlustig en aandoenlijk, dorps en universeel. Hun samenspel is een genot om naar te kijken en vormt de warme kern van de avond.

De rest van de cast straalt zichtbaar plezier uit en speelt werkelijk mét elkaar, wat de voorstelling een extra laag energie en spontaniteit geeft. Een bijzondere vermelding verdient Gerben de Groot, die maar liefst zeven (!) rollen voor zijn rekening neemt. Van serieuze figuren tot heerlijk zweverige types: hij schakelt moeiteloos en met een grote dosis humor en overtuigingskracht. Het is een waar feest om hem telkens in een nieuwe gedaante te zien opduiken.

Visueel is alles “goud” verzorgd: kostuums, decor, licht en grime zijn met aandacht uitgevoerd en versterken het levendige dorpsgevoel. De productie ademt het beste van het iepenloft: herkenning, humor, samenspel en een lokaal verhaal dat ook buiten het dorp weerklinkt vindt.

Goud is daarmee een heerlijke voorstelling om naar te kijken – sprankelend, actueel en doorspekt met liefde voor Bakkeveen én voor het Friese openluchttheater.